

Arrest

nr. 123 648 van 7 mei 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 6 mei 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 mei 2014 houdende teruggrijping, houdende de nietigverklaring van een visum en houdende de vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 mei 2014 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 mei 2014 om 11.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MANZANZA die loco advocaat P. KAYIMBA KISENGA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekende partij die van Congolese nationaliteit verklaart te zijn, wordt op 1 mei 2014 in de luchthaven van Zaventem tegengehouden door de met grenscontrole belaste overheden.

1.2. Op 4 mei 2014 wordt aan de verzoekende partij de bestreden beslissing tot terugdrijving ter kennis gebracht, waarvan de motieven luiden als volgt:

*“(...) Op 4.05.2014 om ... uur, aan de grensdoorlaatpost BNL, werd door ondergetekende, (...) de mevrouw : naam (...) voornaam (...) geboren (...) geslacht (m/v) **Vrouwelijk** die de volgende nationaliteit heeft **Congo (Dem. Rep.)** wonende te [...] houder van het document **paspoort** nummer (...) afgegeven te **MINAFFET** op : **27.03.2013** houder van het visum nr. (...) van het type **C** afgegeven door **de ambassade van België** geldig van **03.05.2014 tot 17.07.2014** voor een duur van **60** dagen, met het oog op : **toerisme** afkomstig uit **Kinshaha** met **Brussel Airlines (SN358)** (...), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :*

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing:

Betrokkene beweert voor 60 dagen toerisme naar België te komen met een toeristisch plan van 4 mei tot 4 augustus. Maar ze heeft totaal geen weet en kennis over de bezienswaardigheden vermeld op haar programma. Ze heeft een hotelreservatie voor 1 nacht. Betrokkene heeft ook een ticket naar Parijs maar heeft geen plannen om naar daar te gaan. Ze verklaart niemand in België of Frankrijk te kennen. Het volgende document/de volgende documenten kon(den) niet worden overgelegd : ...

(...)”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3. Eveneens op 4 mei 2014 wordt aan de verzoekende partij een beslissing tot nietigverklaring van het visum en een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats ter kennis gebracht. Voornoemde beslissingen vormen de tweede en derde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

In het verzoekschrift vraagt de verzoekende partij dat het Frans wordt gebruikt als proceduretaal.

Artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

De proceduretaal is *in casu* niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de vreemdelingenwet. De zaak dient dus voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, *i.e.* deze waarin de beslissing is gesteld (*cf.* RvS 17 april 2002, 105.632). Dit is *in casu* het Nederlands (zie punt 5.3.2.1.).

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering

Wat de tweede bestreden beslissing betreft, is overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) een beslissing tot vasthouding in een bepaalde aan de grens gelegen plaats enkel aanvechtbaar bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van deze beslissing.

Het beroep betreffende de derde bestreden beslissing is onontvankelijk.

4. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

4.1. Onderhavige vordering heeft van rechtswege schorsende werking, gelet op de samenlezing van het gestelde in de artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet.

- Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, slechts tot gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de kennisgeving van de maatregel.”

- Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging ervan imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”;

4.2. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van drie werkdagen zijnde iedere dag behalve een zaterdag, zondag of wettelijke feestdag, na de kennisgeving van de maatregel. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging.

4.3. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, wat *in casu* het geval is, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

5. Over de vordering tot schorsing

5.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

5.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

5.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1 van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en - op het eerste gezicht – onbetwistbaar moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM; zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

5.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar teruggedrijving. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Tevens dient vastgesteld te worden dat het verzoekschrift werd ingediend binnen de termijn van drie werkdagen zoals bepaald in artikel 39/82 van de vreemdelingenwet, zodat dient gesteld te worden dat verzoeker alert en diligent gereageerd heeft.

De ingestelde vordering vertoont dus een uiterst dringend karakter. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

5.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

5.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

5.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

5.3.2.1. Middelen

In wat kan beschouwd worden als een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij houdt voor dat de motivering niet deugdelijk is gezien zij vastgehouden wordt terwijl zij over een regelmatig visum beschikt en dat haar vasthouding en de nietigverklaring van haar visum resulteren uit vooroordelen ten aanzien van haar door de verwerende partij. Na citering van artikel 5, § 1, d) van het EVRM, stelt de verzoekende partij dat het EVRM niet voorziet dat een persoon kan beroofd worden van haar vrijheid voor redenen zoals aangegeven in de bestreden beslissing, dat zij erop wijst dat deze elementen niet in rekening moeten genomen worden voor het verkrijgen van een visum en dat de Dienst Vreemdelingenzaken een element toevoegt aan de voorwaarden tot het verkrijgen van een visum, terwijl er geen juridische grond is voor het vernietigen van haar visum en de vasthouding, in die zin dat zij beroofd is van haar vrijheid.

Voorts meent de verzoekende partij dat de vasthouding van een persoon die beschikt over een geldig visum een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM, dat het vasthouden van een persoon in dezelfde omstandigheden als delinquenten van gemeen recht en het deze persoon beroven van haar vrijheid terwijl zij komt om als toerist de Schengenruimte te bezoeken, een vernederende behandeling uitmaakt in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij wijst erop dat zij zeven maanden zwanger is en dat zij sinds haar vasthouding contracties heeft en dat deze staat mogelijks een nadeel kan toebrengen aan haar of haar baby.

Concluderend meent de verzoekende partij dat België aldus artikel 3 van het EVRM schendt door haar vast te houden terwijl zij over een geldig visum en aldus een recht tot toegang tot de Schengenruimte beschikt, dat door voor te stellen haar terug te drijven in deze omstandigheden, de Dienst Vreemdelingenzaken voormelde bepaling heeft geschonden, dat om de wettigheid te garanderen in haar geval, haar vrijlating zich opdringt opdat zij haar reis zou kunnen verderzetten.

5.3.2.2. Beoordeling

5.3.2.2.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § § 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § § 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een

inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, § § 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 293 en 388).

5.3.2.2.2. Uit dit betoog blijkt dat de grieven van de verzoekende partij gericht zijn tegen de beslissing tot vasthouding. De verzoekende partij meent immers dat de schending van de artikelen 3 en 5 EVRM bestaat doordat zij is vastgehouden in dezelfde omstandigheden als delinquenten van gemeen recht ondanks haar geldig visum en haar recht op toegang tot de Schengenruimte, wat een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van de aangehaalde bepalingen inhoudt en doordat zij, een vrouw die zeven maanden zwanger is, sinds haar vasthouding contracties heeft en dat deze staat mogelijks een risico kan opleveren voor haar en haar baby. Ook meent zij dat het EVRM niet voorziet dat een persoon kan beroofd worden van haar vrijheid voor redenen zoals aangegeven in de bestreden beslissing, dat zij erop wijst dat deze elementen niet in rekening moeten genomen worden voor het verkrijgen van een visum en dat de Dienst Vreemdelingenzaken een element toevoegt aan de voorwaarden tot het verkrijgen van een visum, terwijl er geen juridische grond is voor het vernietigen van haar visum en de vasthouding, in die zin dat zij beroofd is van haar vrijheid. Nu de grieven gericht zijn en voortvloeien uit de beslissing tot vasthouding, is dit onderdeel niet dienstig. Een beslissing tot vasthouding in een bepaalde plaats is, overeenkomstig artikel 71, tweede lid van de vreemdelingenwet, is enkel aanvechtbaar bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van de grieven gericht tegen de beslissing tot vasthouding.

Bovendien wijst de Raad op de rechtspraak van het EHRM dat heeft geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te

worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66). De verzoekende partij voert geen schending van artikel 3 van het EVRM in het land van herkomst of bestemming aan.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat de motivering niet deugdelijk is gezien zij vastgehouden wordt terwijl zij over een regelmatig visum beschikt en dat haar vasthouding en de nietigverklaring van haar visum resulteren uit vooroordelen ten aanzien van haar door de verwerende partij, voert zij een schending aan van de motiveringplicht, doch laat zij na uiteen te zetten op welke wijze artikel 3 van het EVRM geschonden is.

De Raad dient vast te stellen dat de verzoekende partij geen precieze feitelijke elementen aanbrengt die erop wijzen dat zij een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling loopt.

In casu wordt door de verzoekende partij op het eerste gezicht geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt. Derhalve lijkt de verzoekende partij geen verdedigbare grief aan te voeren in de zin van artikel 13 van het EVRM.

5.3.2.3. In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht daar, zoals hierna zal blijken niet is voldaan aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

5.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

5.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

5.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

De verzoekende partij meent dat door haar terug te leiden naar de grens, de verwerende partij haar een ernstig nadeel toebrengt door te verhinderen dat zij haar toeristische reis in België kan verderzetten, dat zij op die manier de kans verliest om plaatsen te bezoeken zoals zij gepland had toen zij haar visum verkreeg en haar verblijf plande. Zij vervolgt dat de vrijheidsberoving die voortvloeit uit de bestreden beslissing haar vooruitzichten verstoort daar zij België niet kan bezoeken terwijl zij een geldig visum heeft, dat zij zeven maanden zwanger is en ook de voorziening had getroffen om kinderkledij voor haar ongeboren kind te kopen en dat zij, sinds haar vasthouding, contracties heeft en deze staat mogelijks een nadeel kan veroorzaken voor haar en de baby, dat de vrijheidsberoving alsook de bestreden beslissing een ernstige schending is van de rechten gegarandeerd door het EVRM daar zij geweigerd wordt België te bezoeken terwijl zij over een geldig visum beschikt.

Met dit betoog toont de verzoekende partij niet aan dat haar nadeel niet herstelbaar is. Er wordt gewezen op de bespreking onder “5.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde” betreffende het begrip moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Het louter missen van een toeristische reis en van de kans plaatsen in België te bezoeken en van de mogelijkheid tot het kopen van kinderkledij zoals gepland, zonder gegevens aan te voeren die wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel, volstaat niet. Een loutere verstoring van vakantieplannen en de plannen tot het inkopen van kinderkledij kan niet worden aangezien als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel (RvS 19 december 2003, nr. 126.668).

In zoverre de verzoekende partij het moeilijk te herstellen ernstig nadeel vastkoppelt aan de beslissing tot vasthouding, herhaalt de Raad dat een beslissing tot vasthouding in een bepaalde plaats, overeenkomstig artikel 71, tweede lid van de vreemdelingenwet, is enkel aanvechtbaar bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen.

In zoverre de verzoekende partij erop wijst dat zij zeven maanden zwanger is en dat zij, sinds haar vasthouding, contracties heeft en deze staat mogelijks een nadeel kan veroorzaken voor haar en de baby, beperkt zij zich tot een loutere bewering die zij geenszins aannemelijk maakt. Immers blijkt uit de door de verzoekende partij bij haar verzoekschrift gevoegde stukken, meer bepaald uit een medisch attest van een verpleegkundige in het transitcentrum Caricole, dat de verzoekende partij op 5 mei 2014 een normaal verlopende zwangerschap vertoont en zij, volgens ‘info bewoner’, 29 weken en 5 dagen zwanger is. Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier, ‘rapport medical obstetrical’, dat de verzoekende partij op 2 mei 2014 26 weken en 6 dagen zwanger is.

Verder moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar betoog voor het overige opnieuw verwijst naar hetgeen zij reeds uiteengezet heeft in het kader van haar ernstige middelen gegrond op de schending van artikel 3 en 5 van het EVRM. Zoals reeds hoger uiteengezet, zijn de middelen door de verzoekende partij aangebracht niet ernstig.

De verzoekende partij toont geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan.

Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

6. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

VERMANDER